

ת"פ 57618/12/13 - מדינת ישראל נגד א י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57618-12-13 מדינת ישראל נ' י

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א י

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה שעניינה חבלה של ממש- בת זוג.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 18/6/13 בביתם המשותף, תקף הנאשם את בת זוגו (להלן: "המתלוננת").

המתלוננת סיפרה לנאשם כי היא בהיריון, בתגובה לכך, סטר לה הנאשם בפניה, היכה אותה בבטנה וגרם לה לנפוחות מעל עינה השמאלית. הנאשם אמר למתלוננת כי אם תצא את ביתם היא מגורשת.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 29 שנה, גרוש ללא ילדים, מתגורר עם הוריו בשועפאט. הורי הנאשם מתוארים בתסקיר כדמויות משמעותיות ומיטיבות עבור הנאשם.

הנאשם נעדר עבר פלילי. ביחס לעבירה בה הורשע צוין כי הנאשם נטל אחריות על העבירה. לדבריו, ביום האירוע נתגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת, שהסלים. הנאשם ראה את התנהגותה של המתלוננת כניסיון לכפות עליו את החלטותיה וחווה את התנהגותה כפגיעה בכבודו. לדברי הנאשם, תוך שהוא מגיב באלימות ובאימפולסיביות במקרים בהם חש כי כבודו נפגע או כשכופים עליו התנהגות מסוימת.

להתרשמות שירות המבחן, הודאתו של הנאשם הינה מילולית בלבד, והוא אינו מפנים את חומרת התנהגותו ומגיב באופן מרצה כלפי שירות המבחן מבלי לבדוק לעומק את מניעיו ואת התנהגותו.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת תיארה זו אלימות מילולית, פיזית ונפשית. לתיאורה, נהג הנאשם לפגוע בה רגשית על ידי השפלתה, וזלזול בה וביכולותיה וכן נהג להכותה.

המתלוננת סיפרה כי לאחר גירושיהם, שבו להתגורר יחד, ואז התרחשו מספר אירועים אלימים, עליהם סירבה לספר. כיום, נותק הקשר בין הנאשם למתלוננת.

שירות המבחן מציין כי הנאשם התקשה לתת אמון ולשתף בפתיחות ובכנות בשיחות עם שירות המבחן וכי בלטה נטיה של הנאשם לצמצם ולטשטש את מעשיו והרקע להם. הנאשם מבטא עמדה קורבנית ביחס להליך הפלילי המתנהל נגדו, מתקשה להפגין אמפתיה כלפי המתלוננת ושולל צורך בטיפול.

שירות המבחן סבור כי נדרשת ענישה מוחשית בעלת גבולות ברורים וממליץ על השתתפות מאסר לריצוי בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

התביעה עותרת להשתתף 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות נוכח חומרת נסיבות האירוע, משלא נטל הנאשם אחריות ממשית ובהעדר הליך טיפולי.

מנגד, בשל חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, נוכח גילו הצעיר של הנאשם והעובדה שהנאשם והמתלוננת התגרשו ואינם חיים יחד, עותרת ההגנה להשתתף צו של"צ.

דין וגזירת דין

בהתאם לכללי הבניית ענישה, יש לגזור את דינו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, שעניינו קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו.

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפוצות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 מדינת ישראל נגד פלוני נפסק מפי כב' השופטת בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להתריע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל נפסק מפי כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי

אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הינו הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה ברמה לא קלה בערך המוגן, כעולה מכתב האישום.

הנאשם תקף את המתלוננת, שבעת האירוע היתה בת זוגתו, על רקע ויכוח שהוביל לאלימות פיזית שהותירה במתלוננת חבלות של ממש. הנאשם כעס על המתלוננת, שהודיעה לו כי הינה בהריון והיכה אותה בבטנה ובמקומות אחרים בגופה. לימים התברר כי המתלוננת לא היתה בהריון בעת האירוע, ובנסיבות אחרות יכול היה להסתיים האירוע בנזק גדול לאין שיעור. מעשהו של הנאשם מלמד על חוסר גבולות, שעה שהכה בבטנה של בת זוגו, כשידוע לו שהיא בהריון.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שבפני הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, הכל בכפוף לנסיבות המקרה, חומרת התקיפה ונסיבותיו המיוחדות של העבריין:

בת"פ (ראשל"צ) 14628-01-11 מדינת ישראל נ' שרון חדד (9.10.12), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש בכך שבמהלך ויכוח, הנאשם בעט במתלוננת ומשך בשערותיה. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת מספר פעמים עד שנחבטה בגבה. כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות, סימנים אדומים וסימנים שנראו כשריטות בידיה, סימנים אדומים בגבה, וסימנים כחולים ברגלה.

בית המשפט הסתפק בהטלת מאסר מותנה בין היתר בשל עבר פלילי נקי והליך טיפולי.

ברע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.13) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה המערערת, שהורשעה בבית משפט השלום בעבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ועבירה של איומים. על פי עובדות כתב האישום, במהלך ויכוח בינה לבין בעלה לשעבר (להלן: "**המתלונן**") השליכה המערערת נעל לעברו והכתה אותו באגרופיה. כתוצאה ממעשים אלו, גרמה המערערת למתלונן דימום באף, ושברה את משקפיו. בית משפט השלום הטיל על המערערת עונש מאסר מותנה בן-4 חודשים וקנס. בית המשפט המחוזי הורה על זיכוייה של המערערת מעבירות האיומים. נוכח העדר עבר פלילי, ובשים לב למערכת היחסים המורכבת בין השניים הסתפק בית המשפט בהחתמתה על התחייבות.

בע"פ (בש) אלכסנדר סולימובסקי נ' מדינת ישראל (11.12.13), נדחה ערעור על אי ביטול הרשעה. המערער הורשע בבית המשפט השלום בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-3 עבירות של איומים. הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. באותו תיק, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין בת זוגו דאז על רקע היותו של המערער בגילופין, איים המערער על המתלוננת, וכאשר נמלטה לחדר סמוך ונעלה את הדלת, בעט בדלת ודרש להיכנס פנימה. בהמשך תקף המערער את המתלוננת והיכה אותה במכת אגרוף בצדו השמאלי של ראשה, ותוך כדי כך פגע במצחה של ביתם, אותה החזיקה המתלוננת בידיה. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

בת"פ (ראשל"צ) 28841-09-12 מדינת ישראל נ' דמירי (25.2.14), הורשע הנאשם בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-4 עבירות הפרת הוראה חוקית (הקשורות לעבירת התקיפה). הנאשם גרם לבת זוגו פצע מדמם בשפתיה, שריטה בידה, אדמומית ונפיחות מתחת לעין. בית המשפט קבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה שיש כי תרוצה בעבודות שירות, למאסר בפועל למשך חודשים מספר, והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 2602/14 טצילו גובנה נ' מדינת ישראל (4.5.14) דחה בימ"ש ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, חבט הנאשם בראשה של אשתו מספר פעמים באמצעות בקבוק בירה שהיה בידו. כתוצאה ממעשיו, חשה המתלוננת ברע, ראשה הסתחרר, היא הקיאה ונגרם לה חתך בקרקפת באורך 5 ס"מ שהצריך תפירה. בית משפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם וקבע כי "מתחם העונש הראוי במקרה זה נע בין ששה חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, והמקרה, אלמלא נסיבותיו המיוחדות (המלצת שירות המבחן, שהותו הממושכת של המבקש במעצר בית, גירושי בני הזוג, היעדר עבר פלילי למבקש ומצבו האישי של המבקש) - מחייב השתתת תקופת מאסר של 12 חודשים." באיזון בין השיקולים השונים, השית בית המשפט על הנאשם 7 חודשי מאסר.

עוד אפנה לפסק דינו של כב' השופט אילן בן דור בת"פ (שלום -ראשל"צ) 4018/09 מדינת ישראל נ' א.א. (10.10.13), שם הורשע נאשם, נעדר עבר פלילי, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. הנאשם אחז בחוזקה את המתלוננת, הצמידה לקיר, סטר לה והפילה לרצפה. כשניסתה המתלוננת לקחת ממנו טלפון סלולארי כדי להתקשר למשטרה הדפה וגרם לה סימנים אדומים בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל והטיל על הנאשם מאסר מותנה בצירוף עונשים נלווים.

לטעמי, נוכח בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם הענישה במקרה שבפני נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר, שיכוסל כי ירוצו בעבודות שירות.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו, אם כי מתקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו ומצמצם מחומרתם.

הנאשם אינו מכיר בקיומה של בעיה בהתנהלותו ושולל צורך בטיפול. מדובר בתקיפה לא קלה ובמיוחד כאשר כוונה נגד בטנה של רעייתו כאשר הנאשם סבור אותה שהיא בהיריון.

מנגד, נתתי משקל לגילו הצעיר של הנאשם בעת האירוע, לעובדה שהינו נעדר עבר פלילי, ולחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, מבלי שנפתחו נגד הנאשם תיקים פליליים.

כן נתתי דעתי לכך שהנאשם והמתלוננת התגרשו ואינם חיים יחד ואין כל קשר ביניהם.

הנאשם נשלח לממונה ונמצא מתאים לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות.

לפיכך, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. הממונה יקבע מועד חדש לתחילת ריצוי העונש ויודיעו לבית המשפט ולסנגור.

2. 5 חודשי מאסר, וזאת על תנאי למשך 3 שנים, היה ויעבור הנאשם עבירת אלימות נגד בת זוג.

3. 3 חודשי מאסר, וזאת על תנאי למשך 3 שנים, היה ויעבור הנאשם עבירת אלימות נגד הגוף.

ניתן היום, ד' טבת תשע"ו, 16 דצמבר 2015, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.